

10 e Kamer

Nr. 1210/09
VAN HET PARKET

Nr. C/609/13
VAN HET ARREST

29 maart 2013

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
vergunningsregister

Not. IE.66.L1.12652/06 van het Openbaar Ministerie en van:
de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur voor de provincie

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. met
maatschappelijke zetel te

2. N^o vrachtwagenbestuurder, geboren
te op wonende te

3. Nr. zelfstandige, geboren te
op wonende te

beklaagden,

verdacht van:

De eerste, de tweede en de derde:

Als dader, in de zin van artikel 68 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

A. te In de periode van 29 augustus 2005 tot 26 januari 2006:
Bij inbreuk op de artikelen 2, 22, 39, § 1.2°, 39, § 2 en 41, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 43 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, namelijk de bijzondere vergunningsvoorwaarde dat het bedrijfsafvalwater afkomstig van het wassen van de voertuigen geloosd dient te worden via een KWS-filter in de openbare riool.

B. te in de periode van 26 januari 2006 tot 24 augustus 2006:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1, 39, § 1.1 en 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 1 en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,
met name:

1. Brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en): Inrichting voor de verdeling van de in rubriek 17.3.6.2 bedoelde vloeistoffen met maximaal 1 verdeelslang, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.9.2a)-(tweede klasse)
2. Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 20.000 liter tot en met 500.000 liter, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.6.2.2° (tweede klasse)

C. te in de periode van 26 januari 2006 tot 24 augustus 2006:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, § 2, 9, § 7, 29, 30, 39, § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning, de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, 58, 63, 64, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning spijts het verbod, een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, ter zake:

1. Het lozen van niet in rubrieken 3, 4 of 3.6 begrepen bedrijfsafvalwater, met een debiet tot en met 2m³/u, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 3.1.1.1° (derde klasse)
2. Garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen: niet-huishoudelijke inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens, andere dan deze bedoeld in rubriek 15.5: volledig of gedeeltelijk gelegen in een gebied ander dan het sub 1° vermelde Industriegebied, waarin minder dan 10 voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 15.4.2 a) (derde klasse)
3. Koelinstallaties voor het bewaren van producten, luchtcompressoren en airconditioninginstallaties, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 5 kW tot en met 200kW, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 16.3.1.1° (derde klasse)
4. Opslagplaatsen voor oxiderende, schadelijke, corrosieve en iriterende stoffen, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 200 kg tot en met 1000 kg, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.3.1° (derde klasse).

D. te

Bij inbreuk op de artikelen 2, 22, 39, § 1.2°, 39, § 2 en 41, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 43 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting, de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, namelijk:

1. in de periode van 24 augustus tot 6 oktober 2008: de bijzondere vergunningsvoorwaarde dat de bufferzone in haar oorspronkelijke staat dient te worden hersteld (zoals voorzien in het BPA)
2. op herhaalde tijdstippen in de periode van 24 augustus tot 6 oktober 2008: de bijzondere vergunningsvoorwaarde dat voertuigen enkel binnen mogen worden gewassen met gesloten deuren.

E. te n de periode van 29 augustus tot 8 februari 2008:

Bij inbreuk op artikel 2, 3, 4, 22, 39, § 1.2° en 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 1.1.1, 1.1.2, 3.1.1. en 5.17.5.2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Viarem II) nagelaten te hebben voldaan aan volgende bepalingen:

artikel 5.17.5.2: Onverminderd de voorschriften van dit reglement dienen de nodige maatregelen getroffen te worden om het morsen van vloeibare brandstoffen, verontreiniging van de bodem, het grond- en oppervlaktewater te voorkomen; namelijk door het ontbreken van enige voorziening om lekkage tegen te gaan, zoals het ontbreken van een KWS-afscheider ter hoogte van de zone rond de brandstofverdeelppomp.

F. te op herhaalde tijdstippen in de periode van 24 augustus 2006 tot 8 oktober 2008:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99, § 1.5° b), 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondelgdommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens:

terzake op het perceel kadastraal gekend onder met een reactievelijke oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te gelegen volgens het gewestplan In een woongebied en in het BPA eigendom van en zijn echtaenote beiden wonende te voor wat het vruchtgebruik betreft, en van wonende te voor wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004:

een grond gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone.

G. te

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 handelingen, werken of wijzigingen te hebben

voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding;

terzake op het perceel kadastraal gekend onder met een respectievelijke oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te gelegen volgens het gemeentelijk plan in een woongebied en in het BPA eigendom van en zijn echtgenote beiden wonende te voor wat het vruchtgebruik betreft, en van wonende te voor wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004, met name:

G.1. op een niet-gekend tijdstip in de periode van 18 augustus 2006 tot 15 september 2006:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 11 augustus 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 18 augustus 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

G.2. op 19 september 2006:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 15 september 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 21 september 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone.

G.3. op 18 oktober 2007:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 18 oktober 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 22 oktober 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

H. te op 19 september 2006 en op 18 oktober 2007:

Op bevel van het openbaar gezag gelegde zegels opzettelijk verbroken te hebben, met de omstandigheid dat hij zelf er de bewaarder van was (artikel 284, 288 Sw.), meer bepaald door de verzegeling van de

bufferzone te hebben verbroken.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 26 oktober 2009, 9^e kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt voor recht dat de dagvaarding dient verbeterd te worden door waar staat als eerste beklagde, te lezen als

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen als volgt worden aangepast en verbeterd:

- In de tenlasteleggingen A tot en met E dienen na de aanduiding van de decretale bepalingen de volgende bewoordingen te worden toegevoegd: "... thans strafbaar gesteld bij toepassing van artikel 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zoals ingevoegd door het decreet van de Vlaamse Raad van 21 december 2007 ...".

- In tenlastelegging A worden de bewoordingen "van de vergunning van 29 augustus 2005" ingevoegd na de woorden "de bijzondere vergunningsvoorwaarde".

- In tenlastelegging D worden de bewoordingen "van de vergunning van 24 augustus 2006" ingevoegd na de woorden "de exploitatievoorwaarden" en wordt na de vermeldingen "24 augustus" telkens het jaartal "2006" toegevoegd.

- In tenlastelegging E wordt na de vermelding "29 augustus" het jaartal "2005" toegevoegd.

- De tenlasteleggingen F en G moeten als volgt worden gelezen:

F. te op herhaalde tijdstippen in de periode van 24 augustus 2006 tot 6 oktober 2008:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99, § 1.5^a b), 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 door het uitvoeren, voortzetten of in stand houden van werken of handelingen zonder voorafgaande vergunning of door een inbreuk te hebben gepleegd op de voorschriften van de ruimtelijke uitvoeringsplannen en plannen van aanleg, meer in het bijzonder om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens:

terzake op het perceel kadastraal gekend onder met een respectievelijke oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te gelegen volgens het gewestplan in een woongebied en in het BPA eigendom van en zijn echtgenote beiden wonende te

voor wat het vruchtgebruik betreft, en van
wonende te. voor
wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop,
verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004,
met name:

een grond gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in
strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit
van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-
voorschriften inzake de bufferzone;

thans een inbreuk uitmakend op artikel 4.2.1.5°b), strafbaar gesteld door
artikel 6.1.1 al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,
gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009, de
bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder
voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij in
geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet
of in stand gehouden, namelijk zonder voorafgaande vergunning een
grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd of te hebben ingericht
voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

G. te

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en
204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening
van 18 mei 1999, handelingen, werken of wijzigingen te hebben
voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing
of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
met een respectievelijke
oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te
gelegen volgens het aewestolan in
een woonaanbod en in het BPA elendom van
en zijn echtaenote beiden wonende te
voor wat het vruchtgebruik betreft, en van
wonende te voor
wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop,
verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004,
met name:

G.1. op een niet-gekend tijdstip in de periode van 18 augustus 2006 tot
15 september 2006: hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen
te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 11 augustus
2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij
beslissing van 18 augustus 2006, namelijk door een gedeelte van het
perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd
met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4
oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften
inzake de bufferzone

G.2. op 19 september 2006:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 15 september 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 21 september 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

G.3. op 18 oktober 2007:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 18 oktober 2007, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 30 oktober 2007, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone;

thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1 al. 1-5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009.

op strafrechtelijk gebied:

Met betrekking tot de eerste beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen C. en D.1. zoals aangepast niet bewezen, spreekt de eerste beklaagde hiervoor vrij en ontslaat hem van rechtsvervolging dienaangaande.

Verklaart de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. zoals verbeterd in hoofde van de eerste beklaagde bewezen;

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. samen tot:

- een geldboete van € 1.500, te verhogen met 45 opdedclenen en aldus gebracht op € 8.250.

Met betrekking tot de tweede beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen C. en D.1. zoals aangepast niet bewezen, spreekt de tweede beklaagde hiervoor vrij en ontslaat hem van rechtsvervolging dienaangaande.

Verklaart de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. zoals verbeterd in hoofde van de tweede beklaagde bewezen;

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. samen tot:

- een geldboete van € 1.500, te verhogen met 45 opdecimen en aldus gebracht op € 8.250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Met betrekking tot de derde beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen C. en D.1. zoals aangepast niet bewezen, spreekt de derde beklaagde hiervoor vrij en ontslaat hem van rechtsvervolgning dienaangaande.

Verklaart de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. zoals verbeterd in hoofde van de derde beklaagde bewezen;

Veroordeelt de derde beklaagde voor de tenlasteleggingen A., B., D.2., E., F., G. en H. samen tot:

- een geldboete van € 1.500, te verhogen met 45 opdecimen en aldus gebracht op € 8.250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1 augustus 1985, te betalen: elk een bedrag van € 25, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 137,50.

Verwijst de beklaagden hoofdelijk in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 109,11.

Legt de veroordeelden een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van € 25 overeenkomstig artikel 91, 2^e lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. van 29 juli 1992, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001 en dat nu terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. van 28 december 1950; zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. van 27 april 2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17 december 2008 onbestaande is geworden.

Wat de vordering tot herstel betreft:

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk doch ongegrond.

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt de burgerlijke belangen bij toepassing van art. 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering ambtshalve aan.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 4 november 2009 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tegen alle beschikkingen;
- 10 november 2009 door alle beklaagden tegen alle beschikkingen;
- 10 november 2009 door het openbaar ministerie tegen alle beklaagden.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 14 december 2012 in het Nederlands:

- de eiser tot herstel in haar middelen vertegenwoordigd door meester
voor meester beiden advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal,

- de tweede en derde beklaagde in hun middelen van verdediging,
blijgestaan door meester advocaat met kantoor te

- de eerste beklaagde in haar middelen van verdediging,
vertegenwoordigd door meester advocaat met
kantoor te voor de lasthebber ad hoc, meester
advocaat met kantoor te

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de rechtszitting van 7 februari 2013 waarop verschenen zijn:

- meester advocaat te in zijn hoedanigheid van
lasthebber ad hoc, voor de eerste beklaagde,

- meester advocaat te voor de tweede en
derde beklaagde,

- het openbaar ministerie in persoon van substituut-
procureur-generaal,

- meester voor meester beiden advocaat te
voor de eiser tot herstel.

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk. Alle beslissingen van de eerste rechter zijn erdoor bestreden.

3. De relevante feiten kunnen als volgt worden samengevat.

3.1. De telastleggingen betreffen inbreuken op de milieu- en stedenbouwreglementering, die zouden zijn begaan op een terrein met daaronder een woonhuis en een werkplaats, gelegen aan de kadastraal gekend te

De
het bedrijf van en zijn echtgenote
exploiteerde er tot in 2004 een garagebedrijf.

De tweede en derde beklagde kochten de grond met de gebouwen aan van de konsoorten bij notariële akte van 11 mei 2004. nl. de derde beklagde en zijn echtgenote, mevrouw voor het vruchtgebruik en de tweede beklagde, hun zoon, voor de blote eigendom.

Het terrein is volgens het gewestplan gelegen in woongebied maar maakte voorheen deel uit van het Bijzonder Plan van Aanleg (BPA) van goedgekeurd bij K.B. van 24 juni 1966, dat in een zone voor ambachtelijke bedrijven voorzag, waarbij een absoluut bouwverbod werd ingesteld m.b.t. "een strook van 10 meters diepte (of breedte) langsheen de achtergrens van de woningbouwzone, ten noorden van de rechtgetrokken". Hierbij werd tevens bepaald dat "deze bouwvrije zones moeten aangelegd worden met groen dat beantwoordt aan het begrip afschermingszone" (art. 11, e, van het BPA).

Het voormelde BPA werd vervangen door het BPA goedgekeurd bij M.B. van 4 oktober 2004, dat een bufferzone instelt met daarop andermaal een "absoluut bouwverbod van gebouwen alsook stapelen van goederen en verharding van oppervlakte", waaromtrent onder meer wordt gespecificeerd dat deze bufferzone "minimaal met een 5 meter brede strook beplant (moet) worden met streekeigen groen", en waarbij tevens wordt voorgeschreven dat "t.o.v. de aanpalende grenzen (...) 1 meter vrij (blijft) van beplanting zodat er geen hinder is voor de aangelanden" (art. 7.3 van het BPA).

3.2. had in mei 1976 een bouwvergunning verkregen van om een werkplaats te bouwen op het bewuste perceel, waarin onder meer werd gesteld dat de voorwaarden van het bij K.B. van 24 juni 1966 goedgekeurde BPA dienden te worden nageleefd. Hoewel de werkplaats bij nader toezien correct bleek te zijn ingeplant volgens de bouwplannen van de bouwvergunning, werd er nooit rekening gehouden met de voormelde bouwvrije zone van 10 meter, aangezien op het terrein ook de bufferzone werd verhard met beton. De vergunde werkplaats blijkt overigens langer te zijn dan voorzien in het BPA, aangezien de achterkant ervan zelfs (net) in de voormelde bufferzone is gelegen.

Na hun aankoop van het terrein en de gebouwen in mei 2004 namen de beklagden deze vrij snel in gebruik ten behoeve van de exploitatie van hun transportfirma. Al op 2 juni 2004 werd er akte verleend van de overname van de inrichting van de door de eerste beklagde, en op 8 november 2004 werd door het college van burgemeester en schepenen van aan de derde beklagde een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van de woning op het terrein alsook voor het "wijzigen van de

aanleg van de omgeving" (stukken 291-293 strafdosier). In die laatste vergunning werd echter uitdrukkelijk gesteld dat de wijziging van de aanleg van de omgeving werd gewelgerd in zoverre ze niet in overeenstemming is met de voorschriften van het BPA

De bewoners van de van wie de achtertuin gränst aan de kant van het terrein van de beklagden waar de voormelde bouwvrije zone werd voorgeschreven, klagden echter over onaanvaardbare hinder, veroorzaakt door de transportfirma van de beklagden, waarbij onder meer melding wordt gemaakt van lawaaihinder van 's. morgens vroeg, verontreiniging door uitlaatgassen en, als gevolg van het wassen van de vrachtwagens in open lucht, door zeepresten die tot in de tuinen waaien. Er werd ook gewezen op visuele hinder als gevolg van het ontbreken van de in het BPA voorgeschreven groenbuffer. Het protest was gecentraliseerd rond de persoon van optredend

De door de eerste beklagde aangevraagde milieuvergunning voor de uitbreiding van het transportbedrijf werd aanvankelijk toegekend door het college van burgemeester en schepenen van bij besluit van 29 augustus 2005 (stukken 190-197 strafdosier), maar op het hoger beroep van gewelgerd bij besluit van de deputatie van de provincie van 26 januari 2006 (stukken 160-166 en 198-203 strafdosier).

De eerste beklagde diende een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in, die door het college van burgemeester en schepenen van werd toegekend bij besluit van 24 augustus 2006, zij het onder strikte voorwaarden, waaronder de voorwaarde dat de bufferzone in haar oorspronkelijke staat diende te worden hersteld (stukken 124 e.v. en 204 e.v. strafdosier).

3.3. Inmiddels waren er echter al meerdere klachten geformuleerd, die tot meerdere tussenkomensten van de politiediensten leidden m.b.t. diverse inbreuken op de milieu- en stedenbouwwetgeving.

Aldus werd op 11 augustus 2006 een proces-verbaal opgesteld, waarbij aan de beklagden het bevel werd gegeven het gebruik te staken van de groenzone van 10 meter langs de perceelsgrens. Het verzet van de beklagden tegen dit op 18 augustus 2006 door de gewestelijke stedenbouwkundige ingenieur bekrachtigde (eerste) stakingsbevel werd ongegrond verklaard bij beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend zoals in kort geding, van 14 december 2006 (in hoger beroep bevestigd bij arrest van kamer 9b/s van dit hof van 7 december 2007).

Bij proces-verbaal van 15 september 2006 werd de doorbreking van het stakingsbevel van 11 augustus 2006 vastgesteld. Er werd op diezelfde datum een tweede stakingsbevel uitgevaardigd (bekrachtigd op 21 september 2006), waarbij de 10 meter lange zone langs de perceelsgrens in beslag werd genomen en werd afgeschermd met dranghekken ("nadars"), die werden verzegeld (stukken 79 e.v. en 140 e.v. strafdosier). Voor de doorbreking van het stakingsbevel werd aan

de drie beklagden voorts een administratieve geldboete opgelegd van € 5 000. Het verzoek tot kwijtschelding van die geldboete werd op 1 december 2006 ongegrond verklaard. De in dit verband uitgevaardigde dwangbevelen werden op verzet van de beklagden opgeheven wat de tweede en de derde beklagde betreft bij vonnis van de derde kamer van rechtbank van eerste aanleg te Leper van 17 april 2009, waarin het verzet van de eerste beklagde echter werd afgewezen. Tegen dit vonnis blijkt er hoger beroep te zijn aangetekend door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur; deze procedure is voor zover bekend nog niet beëindigd.

Op 19 september 2006 werd andermaal een proces-verbaal opgesteld wegens het doorbreken van het stakingsbevel van 15 september 2006 en wegens zegelverbreking, daar de dranghekken waren weggehaald en de zegels waren verbroken.

Daar de beklagden - aan wie op 17 september 2007 wel een vergunning werd verleend voor het verplaatsen van de zich in de bufferzone bevindende pompinstallatie en voor het plaatsen van een olie-afscheider - niet wensten mee te werken aan een via de gemeentelijke overheid opgesteld "stappenplan", werd ook op 18 oktober 2007 andermaal een (derde) bevel tot staking van het gebruik van de bewuste strook van 10 meter gegeven en werd er overgegaan tot verzegeling d.m.v. dranghekken. Deze werden nog diezelfde dag verwijderd, zodat er opnieuw proces-verbaal werd opgesteld wegens doorbreking van het stakingsbevel en wegens zegelverbreking. Op 22 oktober 2007 werd er andermaal een (vierde) schriftelijk bevel tot staken gegeven, dat op 30 oktober 2007 werd bekrachtigd.

4.1. De telastleggingen A tot en met E behelzen inbreuken op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) in combinatie met diverse bepalingen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststellingen van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I - telastleggingen A tot en met D) en met bepaalde voorschriften van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlaam II - telastlegging E).

Sinds de inwerkingtreding op 1 mei 2009 van het decreet van 21 december 2007 *tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen"*, wordt de sanctionering van milieu-inbreuken en milieumisdrijven geregeld door de bepalingen van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM, zie art. 34 van het decreet van 21 december 2007 tot wijziging van artikel 30, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning). Die laatste bepalingen zijn dan ook van toepassing op een inbreuk op het Milieuvergunningsdecreet en op de uitvoeringsbesluiten ervan (art. 16.1.1, eerste lid, sub 8° van het decreet van 5 april 1995).

De feiten voorwerp van de telastleggingen A tot en met E worden thans strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995.

Daar de maximumhoofdstraf in artikel 16.6.1, § 1, DABM bestaat uit een gevangenisstraf van twee jaar en de maximumhoofdstraf in de oorspronkelijke bestraffing in het Milieuvergunningsdecreet (oud art. 39 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning) bestond in een gevangenisstraf tot één jaar, moet deze laatste strafbepaling, als mildere strafwet, in aanmerking worden genomen (art. 2 Sw.).

De telastleggingen betreffen geen milieu-inbreuk in de zin van art. 16.6.2-1° van het DABM.

4.2. De feitelijke gedraging die aan de telastlegging F ten grondslag ligt is sinds 1 september 2009 een inbreuk op art. 4.2.1.5°, b, strafbaar gesteld door art. 6.1.1 al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (VCRO).

De feitelijke gedragingen die aan de telastlegging G, onderdelen 1, 2 en 3 ten grondslag liggen zijn thans een inbreuk op en strafbaar gesteld door art. 6.1.1 al. 1-5° VCRO.

4.3. Wanneer de regelgeving is gewijzigd sinds het tijdstip van de feiten volstaat het dat de rechter vaststelt dat de te last gelegde feitelijke gedragingen voor zover bewezen nog steeds een misdrijf uitmaken. De kwalificatie van de te last gelegde feiten hoeft daarom niet te worden 'aangepast of verbeterd'.

5.1.1. Naast de verbetering van een grammaticale fout in de dagvaarding heeft de eerste rechter terecht de volgende verbeteringen aangebracht aan de telastleggingen:

- In telastlegging A worden de bewoordingen "van de vergunning van 29 augustus 2006" ingevoegd na de woorden "de bijzondere vergunningsvoorwaarde".

- In telastlegging D (onderdelen 1 en 2) worden de bewoordingen "van de vergunning van 24 augustus 2006" ingevoegd na de woorden "de exploitatievoorwaarden" en wordt na de vermeldingen "24 augustus" telkens het jaartal "2006" toegevoegd.

- In telastlegging E wordt na de vermelding "29 augustus" het jaartal "2005" toegevoegd.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat in de telastlegging D het woord "exploitatievoorwaarden" moet worden vervangen door "milieuvorwaarden" in overeenstemming met de bewoordingen van art. 22, eerste zinsnede, Milieuvergunningsdecreet).

5.1.2. De telastleggingen F en G betreffen, wat de telastlegging F betreft gelet op de vermelde periode, het voorzetten van het gebruik van de

grond voor het parkeren van voertuigen zonder vergunning, respectievelijk wat de telastlegging G betreft, in strijd met een stakingsbevel. Dat ook sprake is van strijdigheid met een BPA is daarbij niet relevant; zoals de eerste rechter reeds heeft overwogen kan er, gelet op de concrete misdrijfschrijving, geen twijfel over bestaan dat de beklaagden niet rechtstreeks worden vervolgd voor het plegen van een inbreuk op het BPA als zodanig (art. 148, eerste lid, 6° Stedenbouwdecreet 1999).

In onderdeel 3 van de telastlegging G moeten ook twee materiële vergissingen rechtgezet worden (18 oktober 2007 i.p.v. van 18 oktober 2006 en 30 oktober 2007 i.p.v. 22 oktober 2006)

De telastleggingen F en G moeten als volgt worden verbeterd:

F. te Wervik op herhaalde tijdstippen in de periode van 24 augustus 2006 tot 6 oktober 2008:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99, § 1.5°, b, 146, 147, 149 en 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het uitvoeren, voortzetten of in stand houden van werken of handelingen zonder voorafgaande vergunning, meer in het bijzonder om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, een grond gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen of in te richten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens:

ter zake op het perceel kadastraal oekend onder

*met een respectievelijke oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te
gelegen volgens het aewestolan in
een woongebied en in het BPA eigendom van
en zijn echtgenote beiden wonende te
voor wat het vruchtgebruik betreft, en van
wonende te voor
wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop,
verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004,
met name:*

het voortzetten van het gewoonlijk gebruik van een grond, meer bepaald de bufferzone, voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

G. te

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding,

ter zake op het perceel kadastraal oekend onder

*met een respectievelijke oppervlakte van 1a40ca en 45a40ca, gelegen te
gelegen volgens het aewestolan in
een woongebied en in het BPA eigendom van*

en zijn echtgenote beiden wonende te
voor wat het vruchtgebruik betreft, en van
wonnende te voor
wat de naakte eigendom betreft, krachtens een akte van aankoop,
verleden door het ambt van notaris te op 11 mei 2004,
met name:

G.1. op een niet-gekend tijdstip in de periode van 18 augustus 2006 tot 15 september 2006:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 11 augustus 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 18 augustus 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens;

G.2. op 19 september 2006:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 15 september 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 21 september 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens;

G.3. op 18 oktober 2007:

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking van 18 oktober 2007, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 30 oktober 2007, namelijk door een gedeelte van het perceel verder gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

5.1.3. De beklagden stippen terecht aan dat, wanneer éénzelfde als hinderlijk beschouwde inrichting onder toepassing valt van meer dan één rubriek van de alfabetische lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, zoals ter zake het geval is, met het oog op de te volgen procedure voor vergunning (art. 9 § 4 Milieuvergunningsdecreet geldend ten tijde van de feiten), de inrichting ingedeeld in de hoogste klasse, vermeld in de verschillende rubrieken, in aanmerking komt. Terecht vroeg het openbaar ministerie op de terechtzitting van hof de telastlegging B te verbeteren zoals hierna vermeld en vast te stellen dat de feitelijke gedraging waarop de telastlegging C betrekking heeft is begrepen in de feitelijke gedraging waarop de verbeterde telastlegging B betrekking heeft.

Het hof verbetert de telastlegging B als volgt:

te in de periode van 26 januari 2006 tot 24 augustus 2006:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1, 39, § 1.1 en 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 1

en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name een inrichting van de tweede klasse bestaande uit:

1. Brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en); inrichting voor de verdeling van de in rubriek 17.3.6.2 bedoelde vloeistoffen met maximaal 1 verdeel slang, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.9.2a) (tweede klasse)

2. Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 20.000 liter tot en met 500.000 liter, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.6.2.2° (tweede klasse)

3. Het lozen van niet in rubrieken 3, 4 of 3.6 begrepen bedrijfsafvalwater, met een debiet tot en met 2m³/u, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 3.1.1.1° (derde klasse)

4. Garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen: niet-huishoudelijke inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens, andere dan deze bedoeld in rubriek 15.5: volledig of gedeeltelijk gelegen in een gebied ander dan het sub 1° vermelde industriegebied, waarin minder dan 10 voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 15.4.2 a) (derde klasse)

5. Koelinstallaties voor het bewaren van producten, luchtcompressoren en airconditioninginstallaties, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 5 kW tot en met 200kW, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 16.3.1.1° (derde klasse)

6. Opslagplaatsen voor oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48,

met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 200 kg tot en met 1000 kg, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de rubriek 17.3.3.1° (derde klasse).

5.2. Elke aldus verbeterde telastlegging betreft dezelfde feitelijke gedraging als deze die er in de gedinginleidende dagvaarding aan ten grondslag ligt of is erin vervat.

De partijen hebben er voor het hof tegenspraak over gevoerd.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B, D (onderdelen 1 en 2), E, F en G (onderdelen 1, 2, 3) betreft het deze telastleggingen zoals hier in randnummer 5.1.1, 5.1.2 en 5.1.3 verbeterd.

6.1. De behandeling van de zaak heeft buitensporige vertraging opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 EVRM is overschreden. Meer bepaald is er een periode van inactiviteit van meer dan drie jaar tussen het tijdstip waarop de beklagden beroep hebben aangetekend tegen het bestreden vonnis en de datum van de inleiding van de zaak voor het hof, zonder dat dit tijdsverloop aan de beklagden of aan de complexiteit van de zaak te wijten is.

6.2. Krachtens art. 13 EVRM hebben de beklagden dan ook recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

Geen enkele verdragrechtelijke of wettelijke bepaling stelt dat overschrijding van de redelijke termijn bedoeld in art. 6.1 EVRM de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering voor gevolg heeft.

Krachtens art. 21ter V.T.Sv. kan de rechter als rechtsherstel een straf onder het minimum uitspreken of zich beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren, maar deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de procedure niet uit.

6.3. Voor zover bewezen, brengen de aard en de ernst van de telastleggingen, die rechtstreeks een door de Grondwet gewaarborgd grondrecht betreffen, meer bepaald de bescherming van een gezond leefmilieu, hierin begrepen een goede ruimtelijke ordening, mee dat ondanks het onverantwoord lang aanslepen van de zaak in graad van beroep, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als passend rechtsherstel zal het hof, voor zover de telastleggingen bewezen zijn, bij het bepalen van de strafmaat terdege in het voordeel van de beklagden rekening houden met het te grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

7. Voor zover bewezen komen de misdrijven, tussen dewelke geen verjaringstermijn is verstreken, voor elke beklagde voort uit een zelfde

opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering nam slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 6 oktober 2008 (telastleggingen D.1, D.2 en F). Sindsdien is minder dan vijf jaar verlopen, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

8.1. Wat de telastlegging A betreft overweegt het hof wat volgt.

8.2. In strijd met wat is bepaald in art. 22, eerste lid, Milieuvergunningsdecreet werd in de te last gelegde periode de milieuvoorwaarde dat bedrijfsafvalwater, afkomstig van het wassen van de voertuigen, geloosd moet worden via een KWS-filter in de openbare riool, niet nageleefd.

Ten onrechte stellen de beklaagden dat de eerste rechter hun zienswijze niet volgde dat de telastlegging onduidelijk zou zijn (*"exceptio obscuri libelli"*) omdat in de gedinginleidende dagvaarding niet wordt verduidelijkt om welke vergunning het gaat.

Er kan immers geen twijfel over bestaan dat de bewuste voorwaarde werd gesteld in de vergunning die werd aangevraagd voor de uitbreiding van het transportbedrijf en die werd toegekend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Wervik bij besluit van 29 augustus 2005 (stukken 190-197 strafdossier). Het feit dat de vergunning in hoger beroep werd geweigerd bij besluit van de deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen van 26 januari 2006 (stukken 160-166 en 198-203 strafdossier) doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In de vergunning van 29 augustus 2005 wordt er, in bewoordingen die letterlijk worden aangehaald in telastlegging A, uitdrukkelijk melding gemaakt van de volgende bijzondere voorwaarde: *"Het bedrijfsafvalwater afkomstig van het wassen van de voertuigen dient geloosd te worden via een KWS filter in de openbare riool"* (stuk 195 strafdossier).

Dat wel degelijk de bijzondere vergunningvoorwaarde uit de vergunning van 29 augustus 2005 wordt bedoeld, blijkt overigens ook onmiskenbaar uit de datering van telastlegging A in de periode van 29 augustus 2005 (datum gemeentelijke milieuvergunning) tot 26 januari 2006 (datum weigeringsbeslissing deputatie). De eerste rechter kon zich er toe beperken de telastlegging te preciseren met de toevoeging van de woorden *"van de vergunning van 29 augustus 2005"*.

8.3. De weigeringsbeslissing bevat geen overwegingen dat de vergunningsvoorwaarde onwettig zou zijn. Het feit dat de bestreden vergunning wordt opgeheven impliceert niet de onwettigheid van de vergunningsvoorwaarde op zich. Er zijn ook geen andere elementen die de onwettigheid ervan zouden meebrengen.

8.4. Het beroep tegen de milieuvergunning van 29 augustus 2005 ging uitsluitend uit van een natuurlijke persoon die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kon ondervinden (art. 24, § 1, 5° Milieuvergunningsdecreet). Dit beroep schorste de bestreden beslissing niet (art. 24, § 3 Milieuvergunningsdecreet). In afwachting van een

beslissing van de deputatie diende de exploitant de vergunningsvoorwaarde na te leven.

Voor het overige blijkt uit de vaststellingen van de verballanten dat er in de bewuste periode inderdaad (nog) geen KWS-afscheider werd geplaatst (stuk 173 strafdossier), terwijl evenmin kan worden betwist dat er in die periode vrachtwagens op het terrein werden gewassen.

De telastlegging A is derhalve bewezen.

9.1. Wat de telastlegging B betreft overweegt het hof wat volgt.

9.2. De telastlegging B betreft de niet-naleving van de vergunningsplicht in de periode van 26 januari 2006 tot 24 augustus 2006, dit is vanaf de datum van de weigeringsbeslissing van de deputatie van 26 januari 2006 tot de nieuwe milieuvergunning van 24 augustus 2006.

9.3. Dat de beklaagden in de periode vanaf 26 januari 2006, toen hun vergunning tot uitbreiding van hun activiteiten werd geweigerd, tot 24 augustus 2006 de in de telastlegging B geviseerde vergunningsplichtige inrichtingen hebben geëxploiteerd hoewel ze daartoe niet over een milieuvergunning beschikten, staat op grond van de gegevens van het strafdossier zonder meer vast. De bedenking dat hun op 24 augustus 2006 opnieuw een vergunning werd verleend, is strafrechtelijk niet relevant, evenmin als de bewering van de beklaagden dat ze niet met kwaadwillig opzet zouden hebben gehandeld.

In de geïncrimineerde periode dienden de in telastlegging B, onderdelen 1 en 2 bedoelde inrichtingen, nl. de in die telastlegging nader omschreven brandstofverdeelinstallaties met maximaal één verdeelslang en opslagplaatsen voor bepaalde vloeistoffen, te worden beschouwd als vergunningsplichtige hinderlijke inrichtingen klasse 2, toen omschreven in rubriek 17.3.6 van de indelingslijst van de vergunningsplichtige inrichtingen (bijlage bij Vlaem I). Het exploiteren van dergelijke inrichtingen zonder vergunning is strafbaar (art. 5, § 1, Vlaem I en art. 39, § 1, Milieuvergunningsdecreet, thans art. 16.6.1, § 1 DABM).

Het verweer van de tweede en de derde beklaagden dat de indelingslijst ingrijpend werd gewijzigd door het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 september 2008, waardoor onder meer een brandstofverdeelinstallatie met maximaal één verdeelslang als zodanig geen vergunningsplichtige inrichting meer behelst doch louter een meldingsplichtige inrichting klasse 3, doet aan de strafbaarheid van de telastlegging geen afbreuk, aangezien het beginsel van de retroactiviteit van de mildere strafwet (art. 2 Sw.) op dit punt niet van toepassing is. De thans aan de orde zijnde milieureglementering – met name de indeling van de inrichtingen in klassen ter bepaling van de vergunnings- of meldingsplicht – houdt immers een uitvoeringsreglementering in zodat de regel van de terugwerkende kracht van de mildere strafwet niet aan de orde is. Het exploiteren van een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning, is ook nu immers nog steeds strafbaar. De opmerking van de tweede en de derde beklaagde dat milieumisdrijven "administratief verankerd" zijn, is weliswaar correct, doch doet aan voormelde zienswijze geen afbreuk.

De telastlegging B, onderdelen 1 en 2, is bewezen.

9.4. Wat de onderdelen 3 tot en met 6 van de telastlegging B betreft is het zo dat de betrokken inrichtingen deel uitmaakten van de vergunningsaanvraag die heeft geleid tot de milieuvergunning van 29 augustus 2006. Deze inrichtingen van de derde klasse vormen samen met de inrichtingen van de eerste en de tweede klasse een milieutechnische eenheid. In dit geval geldt de opname van de inrichtingen van de derde klasse in de vergunningsaanvraag als melding van deze derde klasse-inrichting (art. 2, § 5, 1° *Vlaem I*). Het feit dat de regelmatige vergunningsaanvraag uiteindelijk niet tot een vergunning heeft geleid deed hieraan - in de periode waarop de telastlegging betrekking heeft - geen afbreuk. De onderdelen 3 tot en met 6 van de telastlegging B zijn niet bewezen.

10.1. Wat de telastlegging D betreft overweegt het hof wat volgt.

10.2. De telastlegging betreft de niet-naleving van de milieuvoorwaarden. (art. 22 Milieuvergunningsdecreet en art. 43, § 1 *Vlaem I*).

In tegenstelling tot wat de beklaagden ook hier voorhouden is geen sprake van een onduidelijke telastlegging ("*exceptio obscuri libelli*"). De omstandigheid dat het aanvangstijdstip van de incriminatieperiode louter werd aangeduid als "24 augustus" (met als eindpunt "tot 6 oktober 2008", zijnde de datum van het bevel tot dagvaarden), berust op een louter materiële mislag. Er kan op grond van de gegevens van het strafdossier niet ernstig worden betwist dat hier de datum van de vergunning van 24 augustus 2006 wordt bedoeld, waarin de bewuste milieuvoorwaarden werden opgenomen (stukken 124 e.v. en 204 e.v. strafdossier). Eén en ander blijkt overigens ook uit de namens de tweede en de derde beklaagde neergelegde conclusies, waarin er m.b.t. telastlegging D in de voormalde zijn in ondergeschikte orde ten gronde verweer werd gevoerd.

Het verzuim van de aanduiding van het jaartal ("2006") en van de milieuvergunning waarin de desbetreffende milieuvoorwaarden werden bepaald kon door de eerste rechter dan ook worden rechtgezet.

10.3. Onderdeel 1 betreft meer bepaald de in de milieuvergunning van 24 augustus 2006 opgenomen voorwaarde volgens welke "(d)e bufferzone (...) in haar oorspronkelijke staat (wordt) hersteld" (stuk 131 strafdossier).

Volgens de beklaagden zou deze voorwaarde onwettig zijn en bij toepassing van art. 159 GW buiten beschouwing moeten worden gelaten.

Met het openbaar ministerie oordeelt het hof dat de eerste rechter de milieuvoorwaarde terecht onwettig heeft bevonden, met de vrijspraak voor onderdeel 1 als noodzakelijk gevolg. Het hof verwijst naar de pertinente overwegingen van de eerste rechter in randnummer 1.2.2.3.a van het bestreden vonnis, die het hier tot de zijne maakt.

10.4. Onderdeel 2 betreft de in de milieuvergunning van 24 augustus 2006 opgenomen voorwaarde volgens welke "(d)e voertuigen (...) enkel

binnen (mogen) worden gewassen met gesloten deuren" (stuk 131 strafdossier).

Uit het strafdossier (proces-verbaal van 16 januari 2007 m.b.t. feiten van 8 januari 2007, stuk 223 strafdossier; proces-verbaal van 8 februari 2008, stuk 298 strafdossier samen met de klachten m.b.t. het wassen in open lucht begin februari 2008, stukken 407-420 strafdossier) blijkt afdoende dat er wel degelijk op geregelde tijdstippen in de periode van 24 augustus 2006 tot 6 oktober 2008 voertuigen buiten werden gewassen, d.w.z. in strijd met de voormelde milieuvoorwaarde.

Terecht besliste de eerste rechter dat de beklaagden ten onrechte betwisten dat zij wetens en willens de bijzondere milieuvoorwaarde m.b.t. het binnen wassen van de voertuigen zouden hebben overtreden. Noch door het feit dat de exploitant een stedenbouwkundige vergunning had aangevraagd maar deze om al dan niet wettige redenen werd geweigerd, noch door enig ander middel, maken de beklaagden het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, enigszins geloofwaardig.

Onderdeel 2 van de telastlegging D is bewezen.

11.1. Wat de telastlegging E betreft overweegt het hof wat volgt.

11.2. Deze telastlegging betreft een inbreuk op art. 5.17.5.2 Vlaem II. Deze bepaling schrijft onder meer voor dat de nodige maatregelen moeten worden getroffen om het morsen van vloeibare brandstoffen en het verontreinigen van de bodem, het grond- en oppervlaktewater te voorkomen. De telastlegging viseert in het bijzonder het ontbreken van enige voorziening om lekkage tegen te gaan, zoals het ontbreken van een KWS-afscheider ter hoogte van de zone rond de brandstofverdeelppomp.

Vanaf 29 augustus 2005 konden de beklaagden immers de vergunde stookolietank exploiteren, doch op grond van de overtuigende vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat er aanvankelijk niet de minste vorm van beveiliging tegen lekkage was (stuk 173 strafdossier). Het verweer van de beklaagden dat er een ondoordringbare verharding voorhanden was en dat het risico op bodemverontreiniging "bij een kleine lekkage" onbestaande "minstens verwaarloosbaar" was, overtuigt helemaal niet en kan de desbetreffende vaststellingen van de verbalisanten niet ontkrachten.

Pas op 8 februari 2008 werd er vastgesteld dat er een KWS-afscheider en een lekopvang werd ingericht (stuk 298 strafdossier).

Ook de telastlegging E is bewezen.

12.1. Wat de telastlegging F betreft overweegt het hof wat volgt.

12.2. De telastlegging betreft het uitvoeren van een vergunningsplichtige handeling zonder stedenbouwkundige vergunning (art. 146, eerste lid, 1° Stedenbouwdecreet 1999), meer in het bijzonder het voortzetten van de

handeling die erin bestaat een grond – namelijk de strook grond die als bufferzone wordt aangeduid op het BPA – gewoonlijk te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (art. 89, § 1, eerste lid, 5°, b, Stedenbouwdecreet; thans art. 4.2.1, 5°-b VCRO).

Het verweer van de beklagden m.b.t. de draagwijdte en de temporele toepassing van het voormelde BPA, nl. dat de voorschriften ervan slechts van belang kunnen zijn voor aanvragen van stedenbouwkundige vergunningen die dateren van na de goedkeuring van dit BPA is niet relevant. Immers is het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, en het voortzetten ervan in elk geval vergunningsplichtig, ongeacht de ter plaatse toepasselijke bestemmings- of inrichtingsvoorschriften.

12.3. De telastlegging F betreft niet het onvergund aanleggen van de verharding op het terrein.

Het misdrijf dat het voorwerp uitmaakt van telastlegging F houdt ook geen instandhoudingsmisdrijf in.

Op grond van art. 99, § 1, eerste lid, 5°, b, Stedenbouwdecreet 1999 mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens. Het gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens is als zodanig – d.w.z. als het occasioneel gebeurt – niet vergunningsplichtig: de vergunningsplicht ontstaat pas wanneer die handeling 'gewoonlijk' gebeurt. Vermits in de periode waarop de telastlegging F betrekking heeft blijvend positieve daden tot het gebruik voor het parkeren van voertuigen werden gesteld en het niet slechts ging om een verzuim om aan het bestaan van de eerder gecreëerde toestand van onrechtmatig gebruik van de grond een einde te maken, gaat het om een voortzetten van een misdrijf in de zin van art. 146, eerste lid, 1°, Stedenbouwdecreet 1999, thans art. 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO. De omstandigheid dat enkel het "gewoonlijk gebruik" van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens en aanhangwagens een voorafgaande stedenbouwvergunning vereist maar niet de daarop volgende positieve daden van parkeren staat er niet aan in de weg dat door dit blijvend stellen van deze positieve daden zonder voorafgaande vergunning het misdrijf wordt voortgezet.

De middelen in conclusies aangehaald die het (onvergund) aanleggen en het in stand houden van de verharding betreffen kunnen daarom verder onbeantwoord blijven.

12.4. De bedenking dat het voortzetten van de handelingen die het gewoontemisdrijf uitmaken volgens het gewone taalgebruik zal samenvallen met het in stand houden ervan, doet aan het bovenstaande geen afbreuk en impliceert niet dat een voortgezet gewoontemisdrijf als een instandhoudingsmisdrijf zou moeten worden beschouwd dat slechts volgens de desbetreffende bepalingen strafbaar zou kunnen worden gesteld.

12.5. De gegevens van het strafdossier tonen aan dat in de geïncrimineerde periode de bewuste strook met grote regelmaat

meermaals, en dus "gewoonlijk", werd gebruikt voor het parkeren van vrachtwagens. Het hof verwijst hier naar de geloofwaardige verklaringen van afgelegd aan de verbalisant of verwoord in e-mails en naar diverse foto's in de betrokken periode genomen van de geparkeerde vrachtwagens tot vlak tegen de perceelsgrens op de zone waarvan de bufferstrook deel uitmaakt (o.a. kapt I, stukken 94, 96, 112, 290, 309, 310, 338, 345, 346, 412); het gewoonlijk gebruik ging ook na de geïncrimineerde periode door (vaststelling verbalisant, kapt VIII, stuk 14). Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat er op bepaalde ogenblikken geen voertuigen geparkeerd stonden.

12.6.1. Dat er voor het gewoonlijk gebruik van de strook grond op het terrein van de tweede en de derde beklagde langs de achtertuinen van de woningen aan voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens nooit een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, staat vast.

12.6.2. In strijd met wat de beklagden aanvoeren is er ook geen vermoeden van vergunning (art. 4.2.14, § 2 VCRO) voor dit gewoonlijk gebruik.

Het vermoeden van vergunning voor het gewoonlijk gebruik zou voortvloeien uit het (weerlegbaar) vermoeden van vergunning voor het aanleggen van de verharding in de zone waarin het in de telastlegging geïndiceerde gewoonlijk gebruik plaats vond.

Vooreerst was het gewoonlijk gebruik van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens vóór 1 mei 2000 geen vergunningsplichtige activiteit. Handelingen die voordien niet vergunningsplichtig waren, worden dit wel vanaf het ogenblik dat de wet dit vereist, en waarbij het niet voldoen aan deze verplichting vanaf dan ook strafbaar kan worden gesteld.

Bovendien tonen de beklagden helemaal niet aan dat de verharding in de bufferzone aangebracht werd in de periode vanaf 22 april 1962 tot de datum van de eerste inwerkingtreding van het gewestplan Ieper - Poperinge op 14 augustus 1979, laat staan dat het gewoonlijk parkeren al uit die periode zou dateren. De verklaring van de vorige eigenaar dat de verharding zou zijn aangelegd in 1976 is helemaal niet geloofwaardig. De bouwvergunning voor bedrijfsgebouw op het perceel dateert slechts van 14 mei 1976; de vergunning en het erfbijz. horende plan maken geen gewag van een bestaande of geplande verharding. Uit de foto's van geparkeerde voertuigen in de betrokken strook waarop de betonverharding te zien is, kan duidelijk opgemaakt worden dat het geen verharding betreft die meer dan 25 jaar geleden zou zijn aangelegd. De aanleg van de strook is volgens de geloofwaardige verklaring van buurbewoners aan de verbalisant te situeren in de periode 1995 - 2000 (kapt I, stuk 284). Buiten de bufferzone bestond er ongetwijfeld eerder enige verharding, doch dit is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant.

Dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur er in de herstellvordering vanuit gaat dat ook de bufferzone "reeds tientallen jaren" niet werd gerespecteerd door het aanleggen van een betonverharding staat aan voormelde conclusie niet in de weg, nu het

hof niet door deze overweging is gebonden en zij op grond van de gegevens van het dossier niet met de werkelijkheid strookt. In conclusies voor het hof handhaaft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur deze overweging overigens niet; hij wijst integendeel op een brief van van 1 juli 2005 aan het college van burgemeester en schepenen "dat praktisch de totale oppervlakte van de firma met waterondoorlaatbare beton verder wordt verhard (ook stroken die volgens de BPA-voorschriften voorbehouden moeten worden voor de aanleg van een groenbuffer" (stuk 14 bundel neergelegd door elser tot herstel voor de eerste rechter).

Ook de telastlegging F is bewezen.

13.1. Wat de telastleggingen G, onderdelen 1, 2 en 3, en H betreft overweegt het hof wat volgt.

13.2. De drie onderdelen van de telastlegging G hebben alle betrekking op het doorbreken van diverse stakingsbevelen die werden gegeven n.a.v. het gebruik van de bufferzone voor het parkeren van voertuigen. Het voortzetten van handelingen in strijd met een bevel tot staken werd ten tijde van de feiten strafbaar gesteld door art. 146, eerste lid, 5°, Stedenbouwdecreet 1999, thans art. 6.1.1, eerste lid, 5°, VCRO.

Bovendien gingen het tweede en het derde stakingsbevel gepaard met een verzegeling van de bufferzone d.m.v. dranghekken (art. 155 Stedenbouwdecreet 1999, thans art. 6.1.48 VCRO), doch de zegels werden telkens verbroken. Deze zegelverbrekingsen maken het voorwerp uit van de telastlegging H.

In tegenstelling tot wat door de beklagden wordt gesuggereerd betreffen de stakingsbevelen in essentie niet de instandhouding van de verharding op de bufferzone, maar wel het gebruik ervan, zodat de stakingsbevelen wel degelijk wettig zijn en strekken tot het stopzetten van het wederrechtelijke gewoonlijk gebruik (art. 99, § 1, eerste lid, 5°, b, Stedenbouwdecreet 1999). De omstandigheid dat in de bekrachtigingsbeslissing van het eerste stakingsbevel (kaft I, stuk 55 straf dossier) werd verwezen naar het niet-aanleggen van de groenzone in de bufferzone, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ook dit stakingsbevel het gebruik viseerde dat van die zone werd gemaakt door de beklagden (zie ook kaft I, stuk 4: "bevel tot stopzetting gebruik van een strook van 10 meter voorzien als groenzone, langs de percaalsgrens van de achterliggende woonzone").

13.3. Op 11 augustus 2006 werd een eerste stakingsbevel gegeven, dat op 18 augustus 2006 door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd bekrachtigd (kaft I, stuk 55).

Uit het proces-verbaal van 15 september 2006 blijkt duidelijk dat dit stakingsbevel flagrant werd genegeerd door de beklagden, die de strook zijn blijven gebruiken om hun vrachtwagens te parkeren (kaft I, stukken 79 e.v.) Onderdeel 1 van de telastlegging is aldus bewezen.

13.4. N.a.v. de vaststelling van het doorbreken van het eerste stakingsbevel op 15 september 2006, werd onmiddellijk een nieuw

stakingsbevel uitgevaardigd, strekkend tot stopzetting van het gebruik van de bouwvrije (buffer-)strook. Dit tweede stakingsbevel van 15 september 2006 (kaft I, stuk 89) werd op 21 september 2006 bekrachtigd (kaft I, stuk 137) en ging voorts gepaard met een verzegeling van de bewuste strook (kaft I, stukken 138 e.v.)

Al op 19 september 2006 werd vastgesteld dat de gelagde zegels werden verbroken en dat ook dit tweede stakingsbevel werd doorbroken, daar er opnieuw gebruik werd gemaakt van de bufferzone ten behoeve van de vrachtwagens (kaft I, stukken 246 e.v.) Bijgevolg zijn ook het onderdeel 2 van de telastlegging G en de telastlegging H (m.b.t. de zegelverbreking op 19 september 2006) bewezen.

13.5. Op 18 oktober 2007 werd er andermaal een mondeling bevel tot staking van de bewuste strook van 10 meter gegeven, dat schriftelijk werd bevestigd op 22 oktober 2007 (kaft I, stukken 449-6 en 350-7) en werd bekrachtigd op 30 oktober 2007 (kaft I, stukken 349-15 en 350-12). Tevens werd er op 18 oktober 2007 opnieuw overgegaan tot verzegeling d.m.v. dranghekken (kaft I, stukken 453 e.v.).

Ook het onderdeel 3 van de telastlegging G en de telastlegging H (met betrekking tot de zegelverbreking op 18 oktober 2007) zijn bewezen. Immers stelden de verbalisanten nog diezelfde avond van 18 oktober 2007 vast dat de zegels waren verbroken en het stakingsbevel andermaal was doorbroken (kaft I, stukken 459-460).

13.6. Verder is het duidelijk dat de stakingsbevelen bewust en moedwillig werden genegeerd, en dat ook de zegelverbrekingen doelbewust werden gepleegd. De verzegelde dranghekken werden immers zonder meer aan de kant geschoven om het wedermachtelijke gewoonlijk gebruik van de bufferzone voor het parkeren van de bedrijfsvoertuigen te kunnen voortzetten.

De beklagden beroepen zich ten onrechte op "overmacht" of op "noodtoestand", wat overigens duidelijk te onderscheiden begrippen zijn. Door geen van de middelen in conclusies aangevoerd maken zij het bestaan van overmacht of noodtoestand enigszins geloofwaardig. Zo hebben zij er zelf schuld aan dat zij zich, vóór de aankoop van het terrein, niet beter hebben geïnformeerd over de mogelijke stedenbouwkundige problemen die zouden kunnen rijzen bij het gebruik van de betonverharding tot aan de perceelsgrens. Gelet op de aard van hun activiteit, nl. het exploiteren van een transportfirma, waarbij er met zware vrachtwagens op en af wordt gereden, lag het voor de hand dat de vlakbij gelegen woonzone tot problemen kon leiden. Deze laatste vaststelling had er hen moeten toe aanzetten om, vóór de aankoop van het terrein, een nauwkeurig onderzoek te laten uitvoeren naar de stedenbouwkundige en milieutechnische haalbaarheid van hun voornemen, wat zij kennelijk niet hebben gedaan.

13.7. Zolang de stakingsbevelen en de zegelleggingen, die niet manifest onwettig zijn, niet door de rechter onwettig werden bevonden of om andere redenen opgeheven werden, dienden de beklagden zich er maar te schikken.

14. Krachtens art. 5 Sw. is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Dat de bewezen verklaarde milieu- en stedenbouwmisdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het doel en de waarneming van de belangen van de eerste beklagde, staat vast. De vennootschap heeft volgens de statuten essentieel alle ondernemingen van vervoer tot doel (art. 3 van de gecoördineerde statuten), zodat de bewezen verklaarde belastingleggingen, die te situeren zijn binnen de transportexploitatie van de eerste beklagde, aldus werden gepleegd bij de uitoefening van haar vennootschapsactiviteiten.

Wanneer de rechtspersoon uitsluitend verantwoordelijk wordt gesteld wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan in overeenstemming met art. 5, tweede lid Sw. enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld; met dien verstande dat, wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en wilens heeft gepleegd, hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan worden veroordeeld. Met de geïdentificeerde natuurlijke persoon wordt te dezen de tweede en de derde beklagde bedoeld, die beiden instonden voor de exploitatie van het transportbedrijf en verantwoordelijk zijn voor het reilen en zeilen binnen de eerste beklagde, ook wat de naleving van de stedenbouw - en milieureglementering betreft. Op zich wordt overigens niet betwist dat de rechtspersoon ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de tweede en de derde beklagde.

Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand hiervoor aangestipt niet enigszins geloofwaardig maken. De beklagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

15.1. Voor elke beklagde geldt dat de bewezen misdrijven werden gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat er voor elke beklagde slechts één straf moet worden opgelegd, waarbij rekening moet worden gehouden met het misdrijf dat het zwaarste wordt bestraft; de inbreuken op de stedenbouwwetgeving, die immers in de mogelijkheid voorziet tot het opleggen van een hoofdgevangenisstraf tot 5 jaar (art. 146 Stedenbouwdecreet 1999, zoals thans ook art. 6.1.1 VCRO).

15.2. Alle beklagden kunnen bogen op een gunstig strafrechtelijk verleden; zij werden niet eerder veroordeeld voor gelijkaardige feiten. De eerste rechter hield t.a.v. de drie beklagden terecht vooral rekening met de flagrante wijze waarop de inbreuken werden gepleegd, alsook met hun manifeste gebrek aan respect voor de buurtbewoners dat eruit blijkt.

Het is schrijnend te moeten vaststellen dat de beklaagden in plaats van een oplossing te zoeken, zich zijn blijven schuldig maken aan milieu- en stedenbouwmisdrijven.

Tot driemaal toe hebben de beklaagden een stakingsbevel genegeerd en hun gewoonte voortgezet om vrachtwagens te parkeren op een strook grond waarvoor ze geen stedenbouwkundige vergunning hadden. Dat ze in dit verband tot tweemaal toe de gelegde zegels hebben verbroken toont aan dat zij het overheidsoptreden met minachting bejegenen. Binnen de rechtspersoon was er duidelijk onvoldoende aandacht voor de naleving van de regelgeving in verband met het milieu en de stedenbouw; zij liet het eigenbelang duidelijk voorgaan op het belang van de maatschappij, in het bijzonder van de buurt, bij de naleving van de betrokken voorschriften.

Een geldboete van € 2 000 te vermeerderen met de opdecimen en een vervangende gevangenisstraf van drie maanden voor de tweede en de derde beklagde en een geldboete van € 2 500 voor de eerste beklagde zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hen te doen inzien dat de milieuwetgeving en de reglementering van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw niet straffeloos kunnen worden genegeerd, en moet hen voorts ertoe aansporen om zich in de toekomst te onthouden om nog dergelijke inbreuken te plegen.

15.3. Als rechtsherstel voor het overschrijden van de redelijke termijn vermindert het hof de bestraffing tot de hierna uitgesproken straffen.

15.4. De beklaagden pleegden de bewezen misdrijven na 29 februari 2004 en vóór 1 januari 2012, zodat de geldboete telkens moet worden verhoogd met 45 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionële Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op € 51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012)). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

16.1. Eiser tot herstel heeft bij brief van 20 juni 2008 de herstellvordering bij het parket ingeleid (kaf 1, stukken 463 en 467-47), vergezeld van het eensluidende advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, in toepassing van art. 149 Stedenbouwdecreet.

De herstellvordering strekt er toe om bouw- of aanpassingswerken te horen bevelen in de navolgende zin: *"Een groenzone met een breedte van minimaal 5 meter vanaf 1 meter van de perceelsgrens moet aangelegd worden. Deze dient te bestaan (...) uit struiken en hoogstammige bomen. Het dienen streekeigen planten te zijn. Voor de*

rest dient de bufferzone van 10 meter gerespecteerd te worden en mogen hierin geen activiteiten plaatsvinden. De aanwezige brandstofpomp in de bufferzone dient verwijderd te worden".

Tevens wordt hierbij een dwangsom gevorderd van € 250 per dag vertraging in de uitvoering van deze maatregel.

16.2. Voor de strafrechter is de herstellvordering noodzakelijk gesteund op het stedenbouwmisdrijf, dit is het onder F omschreven en bewezen verklaarde misdrijf.

Voor zover de herstellvordering het uitvoeren van bouw - of aanpassingswerken beoogt kan zij niet worden ingewilligd nu het bewezen stedenbouwmisdrijf - zelfs mede in acht genomen de in onderdelen 1, 2 en 3 van de telastlegging G omschreven en bewezen misdrijven - er geen toereikende grondslag voor biedt. Zoals hiervoor overwogen betreft de telastlegging F niet het miskennen van de bufferzone in de opeenvolgende BPA's. Dit is ook zo voor de onderdelen 1, 2 en 3 van de telastlegging G. Het gegeven dat de in de bufferzone tot stand gebrachte betonverharding "uitnodigt tot een verder wederrechtelijk gewoonlijk gebruik" doet aan dit alles geen afbreuk.

16.3.1. Anders dan de eerste rechter besliste, biedt het bewezen misdrijf omschreven in de telastlegging F, dat geen Instandhoudingsmisdrijf is, de toereikende grondslag voor de herstellvordering voor zover zij strekt tot het staken van het gebruik van de bufferzone, meer bepaald voor zover dit inhoudt het beëindigen van het gewoonlijk gebruik van de bufferzone als parkeerplaats voor voertuigen, wagens of aanhangwagens. De vordering tot staking, hoewel niet als zodanig geheten, is vervat in de herstellvordering, waar zij strekt tot het verbod "activiteiten" te laten plaatsvinden in de bufferzone. De motivering van de herstellvordering is ook wezenlijk gesteund op de hinder voor de buurt veroorzaakt door het gebruik dat van de betrokken zone voor het parkeren van vrachtwagens wordt gemaakt. In fine van zijn conclusies voor het hof verwijt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de eerste rechter overigens dat hij "ook de vraag tot het staken van het strijdige gebruik als ongegrond afwijst".

16.3.2. Noch art. 149 Stedenbouwdecreet, noch art. 6.1.41 VCRO, sluit een vordering tot staking van het strijdige gebruik uit voor het geval het misdrijf het "gewoonlijk" gebruik betreft. De stakingsvordering is niet beperkt tot het geval dat de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed onvergund is gewijzigd, ook al werd deze vorm van herstel in de wet opgenomen naar aanleiding van de invoering van de vergunningsplicht voor bepaalde gebruikswijzigingen bij decreet van 28 juni 1984 houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1982 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw (B.S., 30 augustus 1984). Mogelijke bewijsmoeilijkheden van de eventuele niet-naleving van het bevel staan aan voormelde zienswijze niet in de weg.

Niets wijst erop dat aan het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens een einde is gesteld en er is daartoe inmiddels ook geen stedenbouwkundige vergunning verleend.

16.3.3. De vordering in de mate dat zij is beperkt tot het staken van het met het decreet strijdige gebruik is niet in strijd met de wet, meer bepaald is zij niet "disproportioneel, kennelijk onredelijk en discriminatoir" zoals de beklaagden aanvoeren in verband met de herstellvordering in haar geheel. De beklaagden houden trouwens voor dat zij de grond niet langer gewoonlijk gebruiken voor het parkeren van de vrachtwagens. De hinder voor de buurt (lawaaihinder, visuele hinder) kan door geen minder drastische vorm van herstel worden beëindigd.

Tot de aldus beperkte vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. De gevorderde herstelmaatregel met betrekking tot het gewoonlijk gebruik van de strook grond legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Meer bepaald is niet te verwachten dat het staken van het strijdige gebruik op een beperkt deel van het bedrijfsterrein de leefbaarheid van het bedrijf in het gedrang zal brengen.

17. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van de bevolen herstelmaatregel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlang talmien van de beklaagden om tot het staken van het strijdige gebruik over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van de bevolen herstelmaatregel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden. Gelet op het feit dat de herstelmaatregel neerkomt op een verbod om iets te doen wordt de verbeurte van een dwangsom voorzien niet per tijdseenheid maar per vastgestelde overtreding op het verbod.

De lange tijd sinds dewelke de beklaagden al konden overgaan tot het staken van het strijdige gebruik en de ruime uitvoeringstermijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis, laatste alinea, Ger.W. nog een respijtt termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

18. Ondanks het groot tijdsverloop sinds de feiten dient het hof de burgerlijke belangen bij toepassing van art. 4 V.T.Sv. ambtshalve aan te houden.

**OP DEZE GRONDEN,
HET HOF,**

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de niet strijdige artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en;

- art. 211 en 211bis Sv.

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

verbetert de telastleggingen A, B, D, E, F en G, zoals hiervoor in randnummers 5.1.1, 5.1.2 en 5.1.3 vermeld en stelt vast dat de feitelijke gedraging die ten grondslag ligt aan de telastlegging C begrepen is in de telastlegging B zoals verbeterd,

ontslaat de beklaagden van rechtsvervolging voor de telastlegging B, onderdelen 3 tot en met 6; en de telastlegging D, onderdeel 1,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de misdrijven omschreven van de telastleggingen A, B, onderdelen 1 en 2, D, onderdeel 2, E, F, G, onderdelen 1, 2 en 3, en H samen tot een geldboete van € 2 000, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 11 000,

veroordeelt de tweede en de derde beklaagde ieder voor de misdrijven omschreven in de telastleggingen A, B, onderdelen 1 en 2, D, onderdeel 2, E, F, G, onderdelen 1, 2 en 3, en H samen tot een geldboete van € 1.500 vermeerderd met 45 opdecimen tot € 8 250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten van € 51, 20.

beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan elke beklaagde het gewoonlijk gebruik van de bufferzone van 10 m langs de perceelsgrens van het terrein te Wervik, Nijverheidslaan 7, nader in de aanhangig makende dagvaarding vermeld, met de woningbouwzone aan voor het parkeren van voertuigen, wagens en aanhangwagens te staken binnen een termijn van drie maanden vanaf het tijdstip waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 500 per inbreuk op het bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat het strijdige gebruik niet wordt gestaakt binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot uitvoering van bouw- en aanpassingswerken, gesteund op de te last gelegde stedenbouwmisdrijven, niet gegrond,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 109,11 in eerste aanleg en op € 291,54 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven die aan de beklaagden gemeen zijn,

houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, no. 1210/09

Kosten eerste aanleg: € 109,11

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 94,05
Afschriften akten hb: € 8,55
Opstelrecht ber. bekl.: € 60,00
Dagvaarding: € 102,44

€ 265,04

+ 10 % : € 28,50

Totaal: € 291,54

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van 29 maart 2013 uitgesproken
door voorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier